

No m'agrada la nit...

Un relat de: [reusenca](#)

No m'agrada la nit...

No m'agrada la nit ! La foscor m'ha fet perdre els colors. Ajaguda en un lloc que no és el meu, no sé qui sóc: m'he perdut a mi mateixa, deambulo, no em moc. Des d'aquest lloc inhòspit intento cridar i no recordo les paraules. L'aire em ve a glopades per no deixar-me marxar del tot. Em trobo en un univers sense el vermell, ni el groc, ni el blau... -Existeixo o no,- em pregunto?- Estic sola o algú m'acompanya?-

No m'agrada la nit! Trontollo i busco sense saber què. Tanco els ulls i m'horroritzo: calaixos que s'obren i es tanquen, bates que caminen de pressa i que venen a mi per dir-me que estic aquí, llocs estranys que no identifico, una habitació carregada de llibres oberts, tancats, mig oberts, mig tancats. No vull tancar els ulls... una angoixa permanent m'empeteix.

Els sentiments s'han amagat perquè tenen por, volen resguardar-se, volen sobreviure, volen... Sóc alguna cosa?... Dins de la foscor amb els dits llargs i freds a les palpentes vaig resseguint allò que sospito que és meu: unes cames primes i quietes que no es belluguen, uns braços que busquen el moviment sense ganes, una cara sense somriure ni mirada...

No m'agrada la nit! ... No m'agrada aquesta nit llarga i trista!...

Estic en un món de somnis? No... ! Els meus somnis solen ser bonics, tenen color, tenen esperança... Aquest món el desconec, està ple de portes tancades, de llums sense claror, de paraules ofegades, d'aires sense vida. No m'agrada aquesta nit que no s'acaba; aquesta nit sense espais ni fronteres on existeixo sense existir, on visc sense viure, on respiro fora de mi mateixa i sóc sense ser.

No m'agrada la nit!

Amb els ulls ben oberts m'esforço per buscar aquells poders amagats que em faran ressuscitar els colors. Provo de tornar-los a tancar. Primer intent: fallit, torno a veure calaixos, bates que corren, llums que s'apaguen...

Però... hi ha una cosa diferent!: una escletxa de llum em descobreix el color blanc i darrera hi ha quelcom que no distingeixo gaire, poc definit, enterbolit...

Obro els ulls per fer una prova, però no vull perdre l'escletxa de llum... Seran fantasmes que m'enarboren o bé angelets que volen despertar el meu fals somni? El temps s'exhaureix i no el vull malmetre, no vull aturar-me per endevinar-ho.

Torno a tancar els ulls i observo atònita que l'escletxa de llum es manté i a més a més alguna cosa diferent ocupa l'espai que hauria de ser el cel i es mou lentament, no com els calaixos que es tanquen aferrissadament, ni com les bates que corren cap a mi. M'amara la lentitud i em tranquil·litza aquesta claror escadussera. És un raconet, però tant s'hi val, és com una petita llavor que farà créixer una vida que sempre ha existit, però que per uns instants va perdre força.

Obro els ulls i no els vull tornar a tancar, encara tinc por. Recordo que quan era menuda i atemorida em posava el coixí damunt del cap, la meva mare em deia:

- No tinguis mai por de la nit, és el dia que dorm.